

Verbluft keek hij op, zag Emma met zenuwachtige haast het papier wegfrommelen tusschen de plooiën van haar japon, herinnerde zich Siria's schrift

De brief werd hem uit de vingers gerukt.

te hebben herkend en bemerkte den donker rooden blos, die haar gansche gelaat overtoog.

„Mijn hemel, kind, wat scheelt je?”

Schichtig en onzeker in haar bewegingen, wendde zij zich naar de chaise-longue terug; het epistel was in haar zak verdwenen.

„Die brief is immers voor mij!”

„Was je dan bang, dat ik hem zou houden?....”